

HARA GEDİR SABAHIMIZ?

(Şeki Cuma Mescidi İmam Hatîbi Müşfig Helilov'un hutbesi - 17 Nisan 2017)

<https://www.youtube.com/watch?v=RnMWO3ptnec>

Muhterem Mü'minler. Resulullah (sav) buyurmuştur: "İki günü aynı olan, ziyandadır."

Bizim iki günümüz değil, ömrümüz eyledir ey Allah'ın Resülü. 14 Asır önce ne demiştinse, niye demiştinse, nice demiştinse; onların tekrarlasak da faydası yoktur bize. Okumak da fayda vermir, dinlemek de... Senin giyimini, yemeyini, saç sakkalını örnek alanlar, senin meksedini anlamadılar. Senin sünneni yaşadıklarını iddia edenler, ferzleri unuttular. Oruç tutarak, seherden akşama kim hiç ne yemediler; ancak kul hakkı yediler. "Domuz eti yemek haramdır" deyip, "yetim hakkı" yediler. Gardaşının gıybetini ederek, onun ölmüş etini yediler! Cemaat namazına digged ettiler; ama cemaatın haklarına diggat etmediler.

Bu dövrün cahili de, o dövrün cahilidir, kâfiri de... Müşrik de senin dininde olduğunu sanır, münafık de... Gaçan da "Allah!" deyir, govan da... Ölen de "tekbir" getirir, öldüren de... Seni sevenler, senin yolunda olduğunu iddie edenler, senden sonra o gadar çok yanlış eddiler ki; biz, bu yanlışlarda azdık. Dini onlar parçaladı, biz parçalarla oyalandık.

Hz. Hüseyin neden öldü, Yezid niye öldürüldü? "Kim haklı, kim haksız"ın davası hele de sürür. Hele de devrün Yezidleri cihanın Hüseyinlerini öldürür. Hele de Kербela'da susuz galmış nesiller var; değişen, bir şey yoktur. Beli (evet), bugün İslam dünyası çok perişan; çünkü Hz. Ebubekir'ler, Hz. Ömer'ler, Hz. Ali'ler yokdur... Onları bir kenara goy, Ebu Talib'ler bile yokdur. Usame b. Zeyd gibi gençlerimiz de yokdur artık. Musab'lar Uhud'da öldürüldü, Hemze'lerin ciğeri de ele orada dağlandı. Artık Uhud'a gidenimiz de, gidip Medine'sini goruyanımız da yokdur. Aramızda bir hendek gazmışık, o hendeği geçebilen yigitler de yokdur artık.

Ey Allah'ın Resulu, sene benzemek istedik, yürüyüşümüzle, giyinimizle, yemek kültürümüzle; amma dönüp Ebu Cehil'e benzedik. Bedr'e çıktık savaş attıg; amma biz atamızla, gardaşımızla boğuştuk. Namaz gılan, oruç dutan dindaşlarımızla savaştık. Şehadet getiren müselmanlarla çatıştık! Allah'ın goyduğu adları "Müselman, Mü'min, İman eden" kimi adları beğenmedik, biz; özümüz, özümüze ad göydük. Müselmanlara "kafir" dedik, insanların qelblerini okuyup onlara, "münafık" dedik; özümüzden başga hiç kimi beğenmedik. İslam'ı özümüz kibi anlamayan müselmanlara, "Hak yoldan azmış" dedik. Öz

gözümüzde kiri görmeyih, başkasının gözünde çöp akdardık. Zibilhanada oturup, başkasına; “etrafını” niye temizlemirsen” diye irad tuttuk. Biz yalnız özümüzle uğraşdık, nefsimizle değil. Nefsimizi öldürmedik, müselmanı öldürdük. Dinimizi düşmenlardan müdafiyet etmek için etrafımıza hendek gazmak evezine gardaşımızın eyağının altına guyu gazdık; ve bu guyuya biz de düştük!

Ey Allah’ın Resulu, sene inen kitabı başımızın üstüne galdırıp, elimiz çatmayan yere goyduk. “Mukaddestir” deyip tokunmadık; tokunanda da “okumak için değil”, “tozunu almak için” tokunduk. Sanki bize inmemişdir, yalnız sene inmiştir ve seninle de hayatımızdan çıkdı. Onu örnek alabilmedik. Bir problemimiz olanda, cevabını onda aktarmadık. Allah’ın kitabında çağrı akdarmayanlar, başkalarının kitablarına yöneldi. Müellifler çoğaldıkça, fikirler de haçalandı. Biz, döndük durduk; ama bir hedefe varabilmedik.

Muhterem müminler, dünya, hemen dünyadır; müşriki eynidir, münafığı de. Bugün Kabe’nin için büt yokdur artık; ama biz Kâbe’ni özümüz bütleşdirdik. Ona el vurmağı, Hacer’ül Esved’i dokunmağı din sayıp, dindaşlarımızı ezdik. İbrahim magamında namaz gılmak için hakka girdik, ezdik ve ezildik! Bugün içimizdeki bütleri gırıp, Medine’mizi gurabilmedik; çünkü hele de, “kim haklı, kim haksız” onun mubahesesini edirik. Hele de Allah’ın sorması gereken sualları, biz gullara veririz. Hele de kimin “kâfir”, kimin “müselman” olduğunu biz teyin edirik. Hele de “cennet- lik” ve “cehennemlik” insanları biz seçeriz. “Filankes müselmandır” sözünden, “behmenkes kâfirdir” sözünü” daha çok severiz!

Bu gidişle, neticede biz özümüzü unudduk, Resulullah’ı unudduk; O’nun getirdiklerini unudduk, O’nu göndereni unudduk. Biz, bu unutkanlığın neticesinde, Şeytan’ın oyuncağı olduk! O Şeytan ki, bizim açık aşığı düşmenimizdir. Bu unutkanlığın neticesinde dost ve düşmenimizi tanıyabilmedik; nefsimizi, özümüze dost bildik. Bir taraftan “Lailaheillallah” dedik, bir taraftan nefsimizin gulu ve kölesi olduk.

Yüce Allah biz müselmanları nefsimizin şerrinden gorusun. Bize iman gücü versin. İslam’ı ve müselmanları parçalamak isteyen guvvetlere/guvvelere fırsat vermesin. Müselmanlar üzerinde oynanan oyunları boşa çıkartsın. Müselmanlara da agıl ve ferasat versin ki; bu oyuna gelmesinler...

Deşifre eden: Celal Sancar, 03.05.2017, Ankara.